

Кѐрена могила – Кер., Ю.

Керѐните – Реч., Ю 1, ниви, преди имало работилница за керемиди.

Керѐч алан – Шив., И, СИ 1,6, поляни, където добивали вар.

Керѐч дерѐ – Шив., СИ, 1,6.

Керѐч кору – Бин., ЮЗ 1, гориста местност.

Керечлика – Зл.в., СЗ 4, от тур. *kireç* ‘вар’.

Кермеанлъ – село в Сливенска каза в осм. док. от 1488, 1606 г. (Стойков 1959: 416) и *Кермиалу* от 1609 г. (пак там). Според автора името се отнася към гр. *Кермен*, но това населено място чак до втората половина на XIX в. не е било в Сливенска каза и вероятно става дума за друго, неидентифицирано селище.

Кѐрмен – град в Сливенска община на 19 км от Сливен. С това име е от 1934 г., до тогава *Кѐрменлий*. ДИ: *Кермианлу*. Град от 1974 г. Вж. в ч. I.

Керменлий – име на град *Кермен* до 1934 г.

Кѐрменлийски път – 1. Ск., СЗ; 2. Пан., Ю, стари пътища за *Кермен*.

Керменлийски чайр – Ск., З, ливади в близост до *керменското* землище.

Кѐрменски път – Ник., Ю, стар път за *Кермен*, сега шосе.

Керсѐ дерѐ – Ст.р. И 1,4. ДИ: *Келсѐ дерѐ*, *Клисѐ дерѐ*. По предание там имало манастир или църква.

Керханата – 1. Ор., ЮИ 0,7, ниви; 2. Тв., ЮЗ 1,5; 3. Зай; на тези места някога е имало керемидираници (*керхани*).

Кесик кай – В., СЗ, пресечен камък.

Кесик таш – В., вер. идентично с *Кесик кай* ‘пресечен камък’.

Кестямбол – Др., СИ 0,8, обраб. земя, равно.

Кетѐн дерѐ – 1. Тв., неуст., от рум. вл., за нива; 2. Ор., неуст., от рум. вл., 1881 г., долове, обрасли с тръни, от тур. *кетен* ‘трън’.

Кетенлик – ГЧ., СЗ 1,5, в миналото ниви, по-късно пасище. От ар. чрез тур. *keten* ‘лен, места, засяти с лен, ленище’.

Кетенликя – Зап., неуст., от рум. вл.

Кечй – в местното тълкуване: ‘коза’, от тур. *keçi* ‘коза’; първи компонент от изафетна топонимна конструкция.

Кечй алан – Из., неуст., от рум. вл., за нива.

Кечй герѐн – Г.Ал., ЮИ 2, в миналото – мочурлива земя, сега – слабо плодородна площ.

Кечй дерѐ₁ – Из., ЮЗ 2,2, рекичка, ляв приток на р. *Ескана*.

Кечй дерѐ₂ – име на изселената махала *Козин дол* до 1934 г., разположена край р. *Кечй дерѐ*.

Кечй ерй – Б.д., СЗ, стръмен склон, обрасъл с гора, от тур. ‘козе място’.

Кечй кай – Б.д., С 6,5, каменист склон, гора, от тур. ‘козя скала’.

Кечй тарла – Гав., С 2, ‘козя нива’.

Кешанлика – Зап., неуст., от рум. вл., за нива, 1883 г., вер. ЮИ на някои от презите по старите пътища.

Кешѐк кай Б.д., СЗ 7, скала